

no jim bylo ten podzimní a zimní čas lhostejné, najedli se a spali, zatímco já jsem zrovna tak, jak oni spali, dovedl jsem celé hodiny sedět a dívat se oknem, ne už na větve bříz a borovic, ne už na to, jak padá poslední listí, ale jen tak jsem zíral, držel jsem si sfačovaná žebra, která bolela, ale pro mne to nebyla žádná bolest, spíš hřejivá bolest podobající se zadostiucinění. Tak nějak mi ta moje havárie přišla vhod, tak nějak mi teď se zlomenými žebry došlo, vlastně co mám kde co dělat na besedách, kde mám kde co dělat v hospodách, kde na mne čekají? Co vůbec mám kde co dělat, když mi bude už sedumdesát? Tak nějak tou havárii ze mne spadla tíha, tělo jsem měl ještě teď poseté jizvami a modřinami, ještě teď a vlastně teprve teď mi začaly bolet ruce a nohy a šíje a páteř z toho, jak jsme se valili v tom šťastném Escortu a otloukali se jak pišťalíčky... A tyhle bolístky, kterými jsem sejmul svoje hřích, měly pro mne cenu výmazu trestu z trestního rejstříku. Ta havárie pro mne se stala něčím podobajícím se šokům, které dostávají pomatení a nemocní na psychiatrii, možná, že přestanu psát, že mi ta havárie vygumuje zapalování, že něco se se mnou stalo, co mne oddálilo psychiatrické léčebně, všechno to, co ve mně křičelo, teď utichlo, všechno to kočičí, co mi lámalo srdce a mozek, ventilovalo a já jsem seděl do-

Hledu žiaristie. Klidu ľaob
vymehovaj
velpedň

ma u okna jako propuštěný trestanec a jen jsem byl schopen zírat do srdce ticha a klimdu. A tak jsem teď krácel krupavým zmrzlým sněhem podle zamrzlé řeky, vítr chrástil ve světlém rákosí, norští hejlové mne nechali dojít k zmrzlým keříčkům bodláčí a po červených girlandách svých cihlově červených hrdělek odletěli na další bodláčí, přes zamrzlou řeku se tyčil černý les, tak jsem krácel v kominičkách a bílých ponožkách krajínou, kterou miluji od šesti let, krajínou fádni, a proto překrásnou, rovinou, ve které lze jít a už nevidět nic kolem sebe, ale rozmlouvat sám sebou, nebo nechat ať to rozmlouvá si duše s duchem a s elementy. Když mi bylo šest let, tak když jsem krácel polabskou krajínou tam za pivovarem ke Komárenskému ostrovu, tam mi lákalo, co je dál za Komárenským ostrovem, co je za Písty, a v Pístech, co je za obzorem za Kostomlátkami? A tak mne tenkrát a pak ještě po dvacet let lákalo jít, pořád jít, pořád co je za obzorem? A tak jsem došel, pak dojel na kole až do Hamburku. Dneska ale už mi obzory nelákají, jsem šťasten tam, kde jsem, jsem šťasten, že vůbec jsem, že přenášim sebe o kousek dál a při tom mohu o čemkoliv snít, na cokoliv myslet, dokonce že už si mohu dopřávat ten luxus, že nemusím myslet na nic a tedy na všechno. Tak kráčím hlubokým třpytivým soumrakem, sním kř-

landscape, mountains, thins, prone to meditation & thoughts